

Att ta det viktigaste i livet på allvar

”Det är inte säkert att man vill gifta sig med vem som helst. Det är inte säkert att man vill klä av sig heller.”

Det är lätt att dra på smilbanden när man hör sjuåriga Linns underfundiga kommentarer till den vuxnes fråga om vad hon vet om att gifta sig. För visst är det så att barn har en förmåga att uttrycka mycket av det svåra i livet på ett sätt som gör det både befriande och roligt att lyssna.

En av de viktigaste saker vi människor har att välja mellan här i livet är att vara ensam eller att bilda par. För länge sedan var äktenskapet mellan man och kvinna den enda officiella möjligheten. Numera är sambo- och särboförhållanden mycket vanliga för både heteropar, men även för HBTQA-personer, och många väljer att fira den relation de redan har genom att gifta sig, borgerligt eller kyrkligt.

Oavsett läggning finns det i de allra flesta fall en grundläggande längtan till förening med den andra personen, att få komma den människan nära både andligt och fysiskt. I ungdomen översköljs vi av hormonstormar som gör att fascinationen av den vi förälskat oss i kan nå enorma proportioner. Efterhand som vi mognar och åldras kan en mera vänskaplig och stödjande kärlek växa fram.

Den stora faran med vår konsumtionskultur som bygger på ett evigt utbyte till ständigt nya produkter, exv. mobiltelefoner, TV-apparater, bilar, båtar, villor, kök osv. är att vi tror att den vi vill ha som partner också är utbytbar, att vi kan använda oss av personen under en kort tid för att roa oss och sedan ”byta upp oss”. Kärleken blir en handelsvara istället för en vilja att dela sitt liv och ge av sina egna resurser för att någon annan ska få det bra.

Nu kanske någon säger att det väl är ok att utnyttja en annan person om båda parter är med på det, lite i linje med det som kallas ”swingers” och ”polyamori”. Och visst, ur ett juridiskt perspektiv är det naturligtvis helt ok, men ur ett dygdetiskt och känslomässigt perspektiv blir en sådan inställning känslomässigt utarmande, eftersom man måste kunna lita på att även den som man låter komma allra närmast inte ser en som ett objekt för egen tillfredsställelse.

I grammatiken lärde vi oss att första person singular är ”jag”, andra person ”du” och tredje person han/hon /den/-t. I en nära relation är relationerna omvända: Den viktigaste personen/ första person är ”du”, dvs man ska sätta den andres bästa i första rummet.

Att det inte alltid ser ut så i praktiken beror inte på att det är en felaktig teori, utan på att vi har så svårt att efterleva den teorin i praktiken. Jag har under min prästgöring träffat flera äldre par som levtt ca 70 år tillsammans och det jag slagits av är den ömsinhet och respekt de visat varandra. Något överjordiskt vackert visar sig och vi får bevittna ett av många mirakel.

*Lars-Eric Norrsäter, kyrkoherde i Söderbärke församling
e-post: lars-eric.norrsater@svenskakyrkan.se*